

URMĂTOAREA GENERAȚIE DE POEȚI ÎȘI NUMEȘTE MENTORII

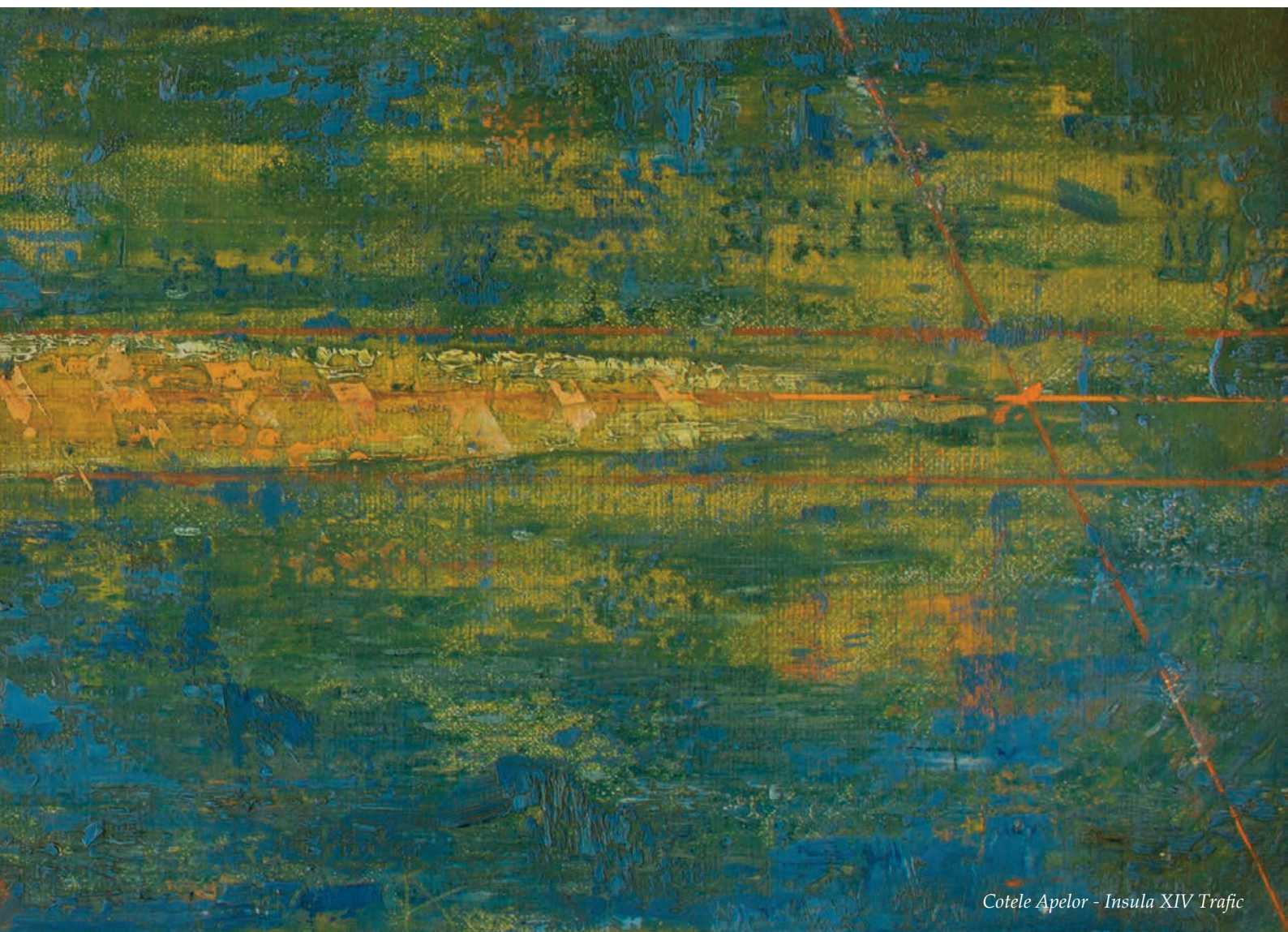
***Dacă ar fi să petreci un weekend alături de unul
din artiștii tăi preferați, pe cine ai alege și de ce?***

Ce ți-ar plăcea să faceți împreună?

Ai vrea să afli ceva anume de la ea/el?

Cum ți-ar plăcea să rămâi în amintirea sa?

Cotele Apelor - Insula XIV Trafic

Lucian BRAD, 23 ani

Kanye West. Și asta venind de la cineva care-și citește în cărți de divinație relația cu un Ivănescu sau Ianuș, *that kind of energy*. Îl admir tare, toată discografia lui mi-e mai dragă decât literatura ro, un om c-o biografie rară în hip-hop: vizite în galerii de artă de mic copil cu tatăl fost *black panther*, mama profesor universitar de literatură în Chicago, mamă care a avut și de care a avut grijă impecabil. Până când a murit, acum ceva timp, într-o operație estetică eșuată, presată de idealuri nesimțite.

El a continuat să cânte, să inoveze mereu. De la baladele *Auto-Tune* din preajma decesului („Let me know/ Do I still got time to grow?”) până la persona „*self-empowering*” din ultimele albume („Screams from the haters, got a nice ring to it/I guess every superhero need his theme music”). Și ajungi cu contradicții din astea la treburi mai complexe ca-n „I Thought About Killing You”, care e despre *suicidal thoughts*, dar cu privire la persona asta cu care mulți îl asociază și-n viața reală 100%: să-ți construiești presat de contexte o

imagine *fake*, ca să rezisti la toate, doar ca să simți că *it's gonna be the death of you*.

Mi-ar plăcea să particip la o sesiune de înregistrări pentru albumul următor, să văd de aproape cum lucrează cu co-writerii și colaboratorii, un sneak peek la cum își rezolvă saga deceniului ăstuia. Să văd cum reușește. Mi-ar plăcea și să-l ascult vorbind despre tehnicile narrative din muzica lui, cum își lucrează influențele, cum ajunge un *mumbling* pe un instrumental, o structură complexă cu progresii, tranziții și alte cele.

Și să-mi explice relația lui cu Trump, dacă îi place omul doar fiindcă provine dintr-un context și cu o personalitate atât de contradictorii poziției lui actuale de președinte, ceva ce aș putea înțelege până la un punct, pentru că și el a pățit asta, dar la alt nivel (complet alt nivel), de tânăr producător de muzică, producător de succes, neluat în seamă sau luat la mișto atunci când cânta și el și asta pentru ani de zile.

Să mă ia cum sunt, *wholesome* și atent. Nu-mi stă în fire să mă depersonalizez *fanboy*, eventual doar să fiu ff timid.

Maria Miruna SOLOMON, 16 ani

Cu riscul de a fi previzibilă, îl nominalizez, totuși, pe Kurt Cobain. De-a lungul adolescenței am avut o miriadă de favoriți în domeniul muzical, printre care Kurt nu s-a numărat, sau cel puțin nu cu albumele de succes produse cu Nirvana; în schimb, ce m-a determinat să-l aleg a fost sentimentul puternic de relaționare, fie el și placebo, dedus din nenumărate interviuri, filmări și documentare studiate. Mi se pare că e mai important să înțelegi (din punct de vedere spiritual) modul de funcționare al unui artist decât să-l admiri orbește, deși ambele sunt necesare finalmente. E ceva incredibil de bine pus la punct în muzica lui Kurt, dar mai ales în felul în care își alege cuvintele. Sunt convinsă că un weekend cu el (unde va fi într-o cabană retrasă, pe lângă pădure, sau poate pe un mal stâncos, oricum departe de zgomotul urban) ar declanșa schimbarea în perspectivă de care am nevoie la vârsta asta. Îl aleg pe Kurt tocmai în virtutea vârstei; nicicând altcândva decât acum nu l-aș putea considera mai util.

Activitatea de învățare ar veni prin muzică, scris, experimentare în sculptură și pictură. Am cânta la chitară clasică de-am înnebuni. Sunt mare fană a producției artistice de orice fel, nu pot sta locului, și dacă stau, o fac doar ca să ordonez ce-am în cap pentru un nou proiect; să împart acest proces de muncă aproape constantă cu Kurt Cobain ar fi incredibil de benefic pentru rezultatul final. S-ar forma un peisaj în care aș putea evolua câteva trepte deodată. S-ar stabili un fel de parteneriat. Înspre bunăstarea cantitativă și calitativă a creației.

Am avea discuții despre lucrurile care trebuie discutate, dar fără necesitatea presantă a unei concluzii. Am explora împrejurimile și am construi case suprarealiste pentru păsări și iepuri. Aș filma tot, bineînțeles, cu mijloace ieșite din uz; la final aș avea o compilație cu sfaturi, demonstrații și gânduri, un fel de arhivă artistică exclusivistă care să-mi ofere inspirația și alinarea karmică la nevoie. Am nevoie de Kurt în calitate de guru – cum o zice John Berryman, *come & diminish me, & map my way*.

Minimul pe care îl necesit este o îndrumare lipsită de condescendență înspre ceva ce e deasupra, ceva metacreativ despre care n-aș avea încă cum să știu, un weekend de meditație și împlinire prin muzică și artă. Maximul idilic ar fi epifania spirituală. Să fac un film despre asta, epifanie spirituală de weekend, avec Kurt Cobain.

Luca Ștefan OUATU, 19 ani

Am stat și m-am gândit, mi-au trecut prin minte tot felul de nume, dar într-un final m-am oprit la Jack Johnson. Omul ăsta a devenit într-un scurt timp sursa mea de energie pozitivă, un fel de refugiu în cele mai seci zile. L-am ales tocmai pentru vibe-ul și modul lui de a-și trăi viața.

Un weekend cu Jack Johnson s-ar întâmpla la el acasă, în Oahu, Hawaii. Probabil cu aceeași stângăcie cu care scriu rândurile astea aș învăța câteva acorduri la chitară, să fac surf, să gătesc banana pancakes, dar în același timp aș vrea să aflu ce muzică ascultă Jack în intimitatea sa, cum decurge o zi în familia lui și nu în ultimul rând cum e să te naști și să crești pe insulă. Îl percep ca fiind un om foarte deschis, un om care trăiește și iubește totul cu intensitate, dar în același timp sunt curios și de zilele lui mai puțin fericite. Mai exact, sunt curios cum reușește să treacă peste ele, care sunt micile sale refugii, [veșnicul clișeu] cine e Jack Johnson atunci când nimeni nu se uită.

Finalul weekendului m-ar găsi adormit undeva într-un hamac visând plăci de surf și ukulele, dar sufletul meu ar fi tot acasă la bere ieftină, pălincă, sărmăluțe și manele.

Cât despre părerea lui Jack, mi-ar plăcea să mă percepă ca fiind un om cald, cam ca toți oamenii, și să-și aducă aminte cu drag de mine.

Elena BOLDOR, 19 ani

M-am gândit mult și bine cu cine mi-aș petrece un weekend întreg. Pentru a fi și interesant și provocator, am ales pe cineva cu care cred eu că aș rezona. Automat mi-a venit în minte Alejandro Jodorowsky, cu care cred că aș face un duo veritabil. Gândiți-vă la noi ca la bunicul excentric care încă se simte tânăr și nepoata care-i calcă pe urme. Jodorowsky e fix genul de om care nu e împăcat cu bătrânețea, ci dimpotrivă: acum e vremea lui și vrea să trăiască totul cât mai poate.

Un weekend cu mine și Jodorowsky ar fi cam așa:

buena vista social club pe fundalul unei decapotabile care se apropie de mine și Alejandro, în timp ce facem autostopul. Atras de ritmurile muzicii, m-ar lua la dans și am face piruete pe *guajira en f*. Suntem îmbrăcați în roșu, din cap până-n picioare, inclusiv șosetele. Țasta e un semn distinctiv între noi că suntem într-un pelerinaj. Pe aproape toată durata călătoriei înspre Santiago, dăm de indivizi extravaganti și ciudați, pe care Jodo îi filmează, iar eu trag câteva cadre în diferite locuri care mi se par potrivite. Încetul cu încetul, am face un film care să zguduie cinematografia actuală. Într-un final, am ajunge în Santiago și am merge într-un târg de vechituri și am cumpăra toate prostiile: de la haine la căni tibetane, de la cărți la piese de mobilier. Ajunși acasă, m-ar învăța mai multe despre alchimie și psihomagie, despre cărțile de tarot și cum să le citesc. La finalul săptămânii m-ar pune să îmi sculptez propria figurină, exact așa cum mă văd eu pe mine, încă chiar cum mi-aș dori să fiu. Ca semn al încheierii pelerinajului, m-ar pune să-i dau foc și ar râde de frustrarea mea. Tocmai despre asta e vorba la Jodorowsky: multe aspecte ale vieții sunt doar iluzii. Ceea ce contează cel mai mult e în interior.

Dacă ar fi ca Jodorowsky să-mi spună ceva, aş vrea să-mi spună că sunt chiar OK. Că-l impresionez în unele momente. Iar eu să-i spun: Alejandro, you are my *endless poetry*.

Ioan COROAMĂ, 18 ani

După chestionări interne destul de lungi, am ales ca din sfera artelor să vorbesc despre un proiect muzical, un duo norvegian de electronică alcătuit din Jens Petter Nilsen și Hallvard Wenersberg Hagen, denumit Xploding Plastic.

I-am descoperit pe băieți prin intermediul lui Vlad Moldovan, iar ce m-a fascinat la ei, pe lângă eclectismul atmosferic (Hagen fiind chitarist de black metal la bază) a fost ambianța obscură a sound-ului și puterea prin care traduc misterul și bizarul în muzică.

Dacă ar trebui să petrec un weekend cu ei, aş începe cu o drumeție pe vreme împrevizibilă (la limita dintre înnoare și însorire, exact ca muzica lor), timp în care i-aș întreba despre artiștii lor favoriți, atât pe filieră plastică/literară, cât și muzicală, le-aș povesti câte ceva despre mine și cum am ajuns la albumele lor, la care mă tot întorc. După, aş continua cu o sesiune de producție indoor, în care mi-aș dori să citesc câteva poeme proprii și ale altor oameni dragi mie, pe muzica lor.

Unul dintre aspectele pe care le-aș atinge în discuțiile cu ei ar fi orientarea lor politică și dacă produsul lor artistic are și un grounding ideologic sau doar unul estetic, și totodată i-aș întreba de ce au luat o pauză atât de lungă de la ultima apariție (un EP din 2010).

Când vine vorba despre percepția lor asupra mea, nu cred că pot prestabili ce idee ar trebui să-și formeze, ci asta mai curând ține de sinergia creată de întâlnirea fizică, dar cred că mi-ar plăcea să simtă despre mine măcar câte puțin din ce simt eu despre ei când le ascult melodiile.

Irina TEMNEANU, 21 ani

Considerând direcția pe care am luat-o în ultimii ani, omul potrivit pentru weekendul de care-mi spui acolo ar fi Hideo Kojima. Simt cum aş putea cu ușurință să-l iau la o tură de *Poiană*, să-i ofer un mic și să discutăm, cu muzică de terasă pe fundal, despre cum sfârșitul Neon Genesis Evangelion a fost un eșec total, pentru că schimbă accentul de pe individ pe colectiv, făcând abuz de subiectul deja expirat pe care-l reprezintă fragilitatea unei societăți utopice.

Unul dintre lucrurile pe care aş vrea cu desăvârșire să le experimenteze este apariția spontană a *ursului de Răcădău*. Eu și Hideo, stând pe o bancă, privind tomberoanele. În fața noastră, o scenă de film anime, studio Ghibli anul '98. Lumina difuză în refracție pe lentilele aparatului, cu nuanțe de roz și portocaliu, prim-plan pe fețele noastre, apoi pe frunzele verzi, aproape fosforescente, care strălucesc pe fundal. Prim-plan pe urs (mic, puiut) care se împiedică în

propriile lăbuțe. Prim-plan cu imagine în care păsărică zboară de pe creangă, mișcând-o puternic în procesul decolării. Cadrul se mută iar pe urs. Agață punga de plastic, botul sapă mai adânc. Ceva nu merge bine, ceva e greșit. Scenă din documentar despre mediu Pelicam 2015, ursul reușește să-și prindă capul în pungă. Oxigenul ajunge tot mai greu la creier. Din punctul prin care privesc eu, de unde și camera filmează, fața lui Hideo e neschimbată (poate o ușoară încruntare). Nu mai rămânem până la final.

Ce aş vrea să aflu de la el? Motivația lui Liquid Snake din seria Metal Gear Solid. Și cum aş putea să conving un om ca Del Toro să se implice în dezvoltarea unei francize cu posibilități de succes oriunde între 0 și 100. Cea mai bună modalitate de a obține un *umami* impecabil.

Ce idee mi-ar plăcea să-și facă despre mine? Aș vrea să nu se oprească la amestecul de doom, glam goth și build-ul de Nuke Gandhi din CIV. Deși dincolo de fangirling și daddy issues, nu e absolut nimic, sunt convinsă că e material de manga sau măcar o serie de jocuri indie, și Hideo e omul potrivit pentru a le găsi.

Tudor POP, 19 ani

Mi-ar fi frică să mă întâlnesc cu mulți artiști. Și cu Britney Spears mi-ar fi frică. Parcă ea e totuși mai reală. Doresc să mă rad în cap împreună cu Britney Spears în 2007 și toată Suferința să fie broadcasted și să o simt foarte acolo în scop terapeutic. O apreciez f mult. Și Paris Hilton îmi place. Paris Hilton cred că e mult mai veselă. Și Kim Kardashian. Kim Kardashian este foarte sensibilă și expusă și mie îmi e frică, dar mi-ar plăcea mult să ne cunoaștem.

Vreau să mergem în locuri frumoase. Grădini botanice și cimitire și vreau și în case mari și frumoase. Noua ei casă în culori neutre, calmante. Foarte scumpă noua ei casă. Doresc a medita în casa lui Kim Kardashian împreună cu Kim Kardashian și Kanye și să fiu îmbrăcat cu minunata ei colecție de shapewear în timp ce medităm și apoi să mâncăm și să aranjăm borcane pline cu oreo în modul în care sora ei Khloe le aranjează și să facem petrecere în noul birou a lui Kylie de la *Kylie Cosmetics* unde Kylie deține un vending machine cu șampanie și să beau șampanie din vending machine-ul lui Kylie.

Vai, ce minunat... Foarte mult aş vrea să mă învețe să îmi accept fața prin utilizarea unor tehnici terapeutice de a face selfie. Să facem ședințe foto în cadre naturale, îmbrăcați în nuanțe neutre. O lene plăcută să ne cuprindă pe toți în timp ce stăm întinși pe canapele. Am fi filmați. Am apărea la televizor. Doresc să trec prin multe trăiri alături de Kim. Să îmi spună despre cum e să fi atât de vizibil, despre lucruri pe care le simte ea cu adevărat. Să primesc cartea ei intitulată *Selfish* cu autograf. Să vorbim despre cum această carte funcționează ca o biografie și nu reprezintă doar o colecție de imagini selfie.

Din câte știu, Kim a petrecut ea însăși un weekend alături de Marina Abramovic. Poate aranja să petrecem a doua zi din weekend alături de Marina. Nu vom ingera mâncare și nu vom vorbi deloc. Vom îmbrățișa blocuri de cristal de stâncă. Vom purta *SKIMS*. Vom avea o zi specială, meditativă. Împreună, toți trei... după o zi plină de petreceri, vom fi filmați în timp ce îmbrățișăm blocuri de cristal de stâncă. Foarte mult mi-ar plăcea.

Julie IAROSLAVSCHI, 18 ani

Sunteți gata să faceți comanda?

O cafea și-un ceai, vă rog. O să fumez, nu sunteți împotriva? Deloc, am fost și eu fumător și mă bucur că m-am lăsat.

Agitație, incomoditate și un puternic sentiment de inferioritate. Asta aș simți, stând la o masă cu James Robert Jarmusch. Cu siguranță nu aș fi ieșit tête à tête, anxietatea m-ar fi încurcat să-mi îndrept privirea către el, nu mai spun de prezentat. Îmi este greu să spun de ce îmi place sau de ce l-am ales pe Jarmusch. Poate din cauza la Sqürl, cadrelor plăcute vizual, actorilor aleși sau a referințelor poetice. Cum spunea Dumitru Crudu, *Câți poeți au intrat într-un cenaclu, atâtia vor ieși*; chiar dacă a intrat în lumea dată dintr-un pur interes în literatură, alegerea textelor în „Pateron” a arătat un glimpse în bagajul său intelectual (pentru cei nefamiliarizați cu lucrările sale).

Primul loc pe care i l-aș arăta ar fi satul Trebujeni, aflat în raionul Orhei, Republica Moldova. Rămășițe din secolul al XIV-lea, care l-ar interesa (știindu-i înclinația pentru cultura est-europeană). Acolo pot fi găsite scoici și dureri de cap din cauza schimbării de altitudine. Am petrece câteva ore, poate chiar ambele zile într-o pensiune înconjurată de livezi, să ia o pauză de la New York. Un pahar de vin oțetit i-ar arăta diferența de standarde. Având puțină încredere căpătată de la prieteni, l-aș întreba cum l-a întâlnit pe Tom Waits. Știu cum a fost din interviuri și articole online, dar este o altă percepție când cineva îți spune personal. Emoțiile retrăite după fuga de la petrecere, insecuritate și rușine. În peșterile din Trebujeni poți găsi de la dedicații de dragoste pentru Mihai Eminovici la recenzii la mama lui Jenia.

Nu cred în horoscop, dar am căutat compatibilitatea între mine și Jarmusch, aproape 75%. Cine știe în care circumstanțe ne-am întâlni, ce timp ar fi afară, ce-ar fi pe interior. Aș vrea să aflu cele mai mici detalii despre omul dat, să mă bag sub pielea lui, ca furnicătura pe care o simți când descoperi o melodie, după o briză ușoară într-un mijloc de noiembrie sau după cuvintele spuse de cei la care ții. Îmi este foarte greu să-mi exprim ideile, sunt o persoană care acumulează totul și explodează de informație, dar o conversație cu Jim Jarmusch despre film, literatură sau muzică ar costa mult.

spoilers ahead L-aș întreba de ce a acceptat finalul din „The dead don't die” (2019). Nu este prea explicit? Totul mergea perfect până la monologul final a lui Hermit Bob (Tom Waits). Ok. Te bagă într-o atmosferă de distopie unde omenirea pierde și rămân the undead în căutarea scopurilor, spre exemplu: cafeaua, Chardonnay sau Xanax, dar era deja clar din întregul film. Nu-i așa că sună banal? E adevărat, noi fugim după un anumit număr de scopuri, care după înfăptuire ne duc într-o stare de nepăsare, inutilitate și depresie (cel puțin zombie Iggy Pop își găsește o parteneră).

După o zi la taclale cu el aș încerca să îl întreb ce fel de regizori mi-ar recomanda (eu fiind un noob în cinematografie) – uneori prietenia dintre regizori sau scenografi duce la detalii care parcă nu au nicio relevanță pentru outsiders. Muzica ar fi unul din cele mai importante detalii din film, ea adaugă un strat emoțional la perceperea lui. Nu doar cea clasică, apreciată de majoritatea (de obicei în traillere sau horror), dar și muzica rock/metal, cum ar fi Einstürzende Neubauten – Die Befindlichkeit des Landes, în „Touch me not” de Adina Pintilie.

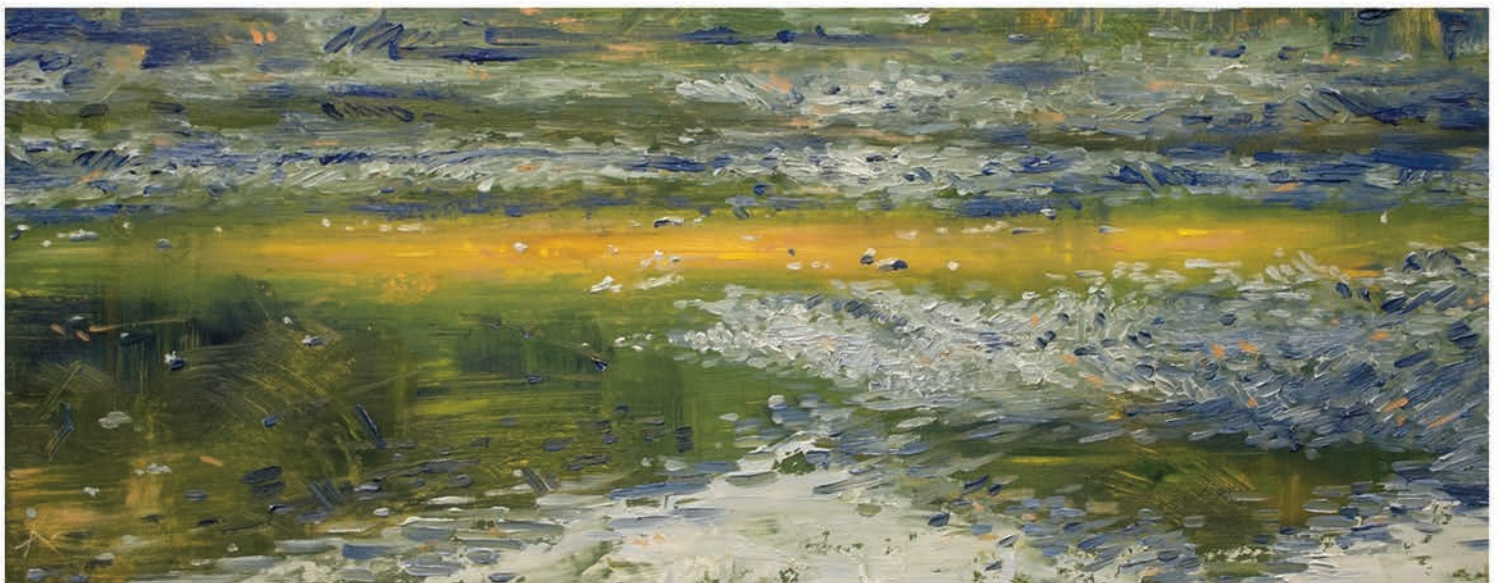
Ce subiecte ar dori Jarmusch să mai cerceteze? Poeți a avut, zombie a avut, mafiot samurai check, vampir muzicant check.

Privind interviurile lui Jim, deseori găsesc similarități între felul nostru de exprimare și simțul umorului. Cinic, unton și lent. El ar spune că e din cauză că e late bloomer, eu aș spune că e din cauza mediului sau a „schimbării climatice și a lui Trump”. Îmi scuzați referințele frecvente la „The Dead Don't Die”, dar e primul meu film bun pe marele ecrane din Moldova pe care îl țin minte. Mereu apărea ceva în mijloc care nu îmi permitea părăsirea camerei 4x7. Dispoziția des-schimbătoare, vârsta, lipsa de experiență.

L-aș mai duce pe Jarmusch la *etno jazz festival* organizat de familia Ștefaneț, dar și la zilele filmului românesc și rus. Din pura curiozitate de a asculta părerea celor experimentați. „Nimic nu e original”, poezia, muzica, filmul, picturile, toate tipurile de artă au fost odată și odată imitate, preluate, inspirate spre apariția unei noi „creații proprii”. Care, chiar dacă apăruse ca de nicăieri, a avut un impact puternic asupra studenților. Aș cutreiera toate locurile unde pot fi cinefili, ca să le văd celorlalți reacția, odată ce au văzut părul alb distinctiv și perechea de ochelari de soare, cum îl descria un articol – „David Lynch's beatnik brother”.

Cel mai mult mi-ar plăcea ca, după întâlnirea/weekendul nostru, Jim să nu fi rămas cu un gust amar. Să nu fi fost băgăcioasă – despre perioada petrecută pe băncile universității, relația cu actorii cu care a lucrat frecvent (Bill Murray, Tom Waits, Iggy Pop etc.). Să-i fi plăcut prietenii mei, să țină legătura pentru o colaborare viitoare, pentru conversații minore, când se vor simți prost. „On the bright side, everything sucks and is shit.”

Cotele Apelor - Insula XII triptic